

νῶδ' αὖ τῷ γνωστοτάτῳ «δυοῖν κακοῖν προκειμένοις» κτλ. ὅτι ἐκ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἐξέχον μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ ἐπευφημήσῃ· εἰς πράξιν κυβερνητικὴν, προτιμώτερος ὁ κίνδυνος τῆς ἀνάγκης προσχωρήσεως εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν ἡμετέρων Πάρνελλ.

Καὶ οὕτως ὅταν μετὰ τὸν κ. Ταρπάλην, ἀνακοινώσαντα νέας πιέσεις καὶ ἐγκλήματα τῶν ιδιοκτητῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τῶν χωρικῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Ζάρκου, ὁ κ. Δεληγεώργης ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνακρίβειαν τῶν πρὸ αὐτοῦ λεχθέντων, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετον κατὰστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ ἐτόλμησε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἐμπρέπουσαν ἐπὶ τούτοις διαγωγὴν τῆς κυβερνήσεως, ὁ κ. Ζυγομαλάς αἰφνὺς ἔντονον ὑψοῖ φωνὴν διαμαρτυρήσεως κατὰ τῆς ἀσυγγνώστου αὐτῆς ὑπερασπίσεως κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν, τῆς ἐξελεύσεως ἐκ τῶν τάξεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως!

*

Ἀλλὰ τὸ ἱλαροτραγικὸν ἐπεισόδιον τῆς συζητήσεως εἶνε ὁ κ. Στεφανίδης.

Ὁ κ. Στεφανίδης εἶνε ὁ τακτικώτερος καὶ προσεκτικώτερος τῶν βουλευτῶν μας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁ συνηθέστερον ἐξαπολύων ἀκράτητον τὴν βροντὴν τῆς φωνῆς του ἐν τῷ σταδίῳ τῶν διακοπῶν. Καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀγορευόντων, ἴσως σεβόμενοι τὸ σθένος τοιαύτης κραυγῆς, δὲν προσέχουσιν εἰς τὴν ὁμηρικὴν ἀφέλειαν τοῦ Στεφανίδου· ἀλλὰ σήμερον ὁ ἐπὶ τοῦ βήματος κ. Ζυγομαλάς δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ πληρώσῃ, καὶ, δι' ἐπιτυχὺς μάλιστα νομίσματος, τὸν διακόψαντα.

«Ἡ φωνὴ αὐτῆ, λέγει, τὴν ὁποίαν ἀκούω, ἐνέχει τὸν ἦχον μεταλλικοῦ.»

Τότε δὴ τότε! ὁ Στεφανίδης ζητεῖ τὸν λόγον, καὶ βαδίζων πρὸς τὸ βῆμα, συναντᾶται μὲ τὸν κατερχόμενον Ζυγομαλᾶν, ὅστις κινδυνεύει νὰ ἀνατραπῇ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπαφῆς τοῦ γρόνθου του, καὶ ὠπλισμένος διὰ τριακοντάδος στίχων τοῦ Ἡσιόδου, ἀμύνεται καὶ βρυχᾶται, ἀντεπιρρίπτων κατὰ τοῦ Ζυγομαλᾶ τὰ 80 διαλαληθέντα στρέμμα-τα τῶν χωρικῶν τοῦ Ὠρωποῦ: «*Ἀτάσθαλα μηχανεῖται Ζυγομαλάς καὶ συντροφία*—Ζυγομαλᾶ, δὲν εἶσαι γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ ν' ἀκουσθῇ τ' ὄνερμά σου καὶ νὰ γίνῃς βουλευτής», καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρὸς τὸν κ. Παχὺν ἰδίως δεικνύεται φιλοφρονέστατος

Καὶ τοῦ κολλᾷ μιὰ πιθαμὴ ἔς τὴν μύτη του

Τοῦ τὴν κουνεῖ, καὶ φεύγει γιὰ τὸ σπῆτι του

ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Λασκαράτος.

Ἄλλ' ὁ κ. Ζυγομαλάς: «Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ κατηγορήσῃς τὸν Παχὺν, ἀνώτερον πάσης ὑποψίας, σὺ ὁ προδόσας τὸν στρατηγὸν Μακρυγιάννην καὶ συντελέσας νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.» Καὶ ἔχομεν δευτέραν ἀπολογίαν τοῦ Στεφανίδου, ἐξομολογηθέντος ὅτι ἀνεκοίνωσε τὴν συνωμοσίαν τοῦ στρατηγοῦ, διότι ἐπρόκειτο νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ὁθωνα, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, βρὲ ἀδελφε, δὲν εἶνε παιῖς γέλασε.

*

Ὁ κ. Καραπάνος, καταλιπὼν τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του δογματικὴν ἀναίρεσιν τῶν λεγομένων διὰ λακωνικῶν φρασίδων, ψευδεσθαι, εἶπε ψευδέστατον, καὶ τῶν τοιούτων, ἀνέρχεται τὸ βῆμα, ὑψηλὸς καὶ μακροτράχηλος ὡς χην, διὰ

νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιόν του, ἀναπτύσσων τὰ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου· τοῦτον δὲ φιλοτιμεῖται νὰ μιμηθῇ ὁ κ. Παχὺς, παχὺς ἐκεῖνος καὶ βραχὺς ὡς νῆσσα, ὑποστηρίζων κ' ἐκεῖνος τὸ δίκαιόν του.

Ἀλλὰ δικαίως ὁ κ. Τρικούπης θεωρεῖ ἄσκοπον τὴν περαιτέρω συζήτησιν, μέχρι τῆς ὑποβολῆς εἰδικῶν προτάσεων, ἐξ ὧν θὰ φανῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι καὶ ὑποβοηθεῖσαι τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος νομοθετικαὶ μεταρρυθμίσεις.

Καί, ὅμως ἡ συζήτησις, διακοπεῖσα ἕνεκα ἐλλείψεως ἀπαρτίας, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη· ὁ κ. Ζυγομαλάς φροντίζει νὰ δηλώσῃ ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ λάβωσι τὸν λόγον· μὰ τί θὰ ποῦν ἐπὶ τέλους;

Κουτρούλης

Ἰδιαζόντως ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ κυρίου ἄρθρου, ἐν ᾧ ὁ πολυμαθὴς νεαρὸς πολίτευόμενος καὶ συνεργάτης μας *Εὐρώτας* ἀναλύει μετ' ἐμβριθείας τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα.

ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ ΒΕΛΗ

Σπανίως ἐλάβομεν εἰς χεῖράς μας συλλογὴν τῶν λεγομένων ποιήσεων περιέχουσαν τόσῃν **οὐσίαν ποιητικὴν**, ὡς τὴν Δωδεκάτην οὐτὴν Συλλογὴν τῶν *Ἑθνικῶν*, ὡς αὐτοκολακεύεται νὰ τὰς ὀνομάζῃ, ποιήσεων τοῦ κ. Π. Συνοδινού. Ἐκ τῶν λεγομένων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δύο γνωρίζομεν, οἵτινες ἐν τῇ δημοτικότητι τοῦ νοήμονος κοινοῦ ἐλάβεν ἑκάτερος τὸν ἀντίθετον πόλον. Ὁ **Ἀχιλλεὺς Παράσχος** καὶ ὁ **Παναγιώτης Συνοδινός**. Ὁ εἰς, τὸ χαϊδευμένο παιδί τῆς Ἀθήνας· καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος· ἐνθουσιασμοὶ ὑπὲρ τοῦ ἐνός· περιφρόνησις διὰ τὸν ἄλλον· χειροκροτήματα διὰ τὸν πρῶτον· τρεῖς κ' ὁ κοῦκκος διὰ τὸν δεύτερον. Ἐν τῇ περιβολῇ αὐτῇ, ἡ αὐτὴ ἀντίθεσις. Ὁ Παράσχος πάντοτε ἐπιμεμελημένος τὴν ἐνδυμασίαν· σπανίως χωρίζομενος τοῦ ὑψηλοῦ του πύλου· καὶ ὁ Συνοδινός μόνον σύντροφον ἔχων τὸ φοιτητικόν του σάλι· καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφναϊῖκον, ἀχύρινον πῖλον, γυμνόν, ἡταινιώτον. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ ἐπίσης δύο ἡλεκτρι-σμοί, ἀρνητικὸς καὶ θετικὸς. Ὁ εἰς μὲ στίλβονσαν ἐπιδερμίδα καὶ οἶονεῖ σιδερωμένος· ὁ ἄλλος μὲ πολυπτύχους παρειάς ὡς μαγίσσης· τοῦ Μάκβεθ· μισοπόλιος αὐτὸς καὶ κατὰ-μαυρος ἐκεῖνος. Ὁ Παράσχος ὀμιλεῖ ἀλύγιστος· καὶ ὁ Συνοδινός εὐλύγιστος. Ὑπὸ τὴν ρωσικὴν γούναν ἦν ἔφερεν ἐκ Ταϊγανίου· ὁ Παράσχος ὀμοιάζει Βογυιάρ· ἐνῶ ὁ καυμένος ὁ Συνοδινός ὡς ἰδεῶδὲς του ἔχει . . . ἀθίγγανον. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ σημεῖα ὁμοιότητος. Ὡς ποιηταί, σχεδὸν ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν σχολήν. Εἰς τὴν ἐθνικὴν λεγομένην ποίησιν δὲν διαφέρουν, ἂν καὶ ὁ εἰς πάντοτε θὰ λέγεται ἐθνικὸς ποιητής, καὶ ὁ ἄλλος ἀπλούστατα Συνοδινός. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος προκαταλαμβάνων τὴν κριτικὴν ἐπιγράφει μόνος του τὰς ποιήσεις του ἐθνικάς. Ἄς ἀναφέρωμεν κέντρον ὁμοιότητος ὅτι εἰς μίαν καὶ τὴν

αὐτὴν νῆτον ἀμφοτέροι οἱ ποιηταὶ ἐστάλησαν ὡς Ἐπαρχοί. Φαίνεται ὅτι αἱ ἀποστείλασαι αὐταὶ κυβερνήσεις ὠδήγουν-
το ὑπὸ τῶν αὐτῶν κριτικῶν περὶ ποιήσεως ἀρχῶν. Ἐφρό-
νουν δηλαδὴ ὅτι διὰ τὴν συνδαυλίζεσθαι τὸ ποιητικὸν πῦρ,
χρειάζεται ἀτμοσφαῖρα θερμὴ καὶ διὰ τοῦτο τοὺς παρέπεμ-
ψαν εἰς τὴν ἡφαιστογενῆ Θήραν, ὥστε καὶ τὴν ὑπηρεσίαν νὰ
ἐκτελῶσι καὶ τὴν ἔμπνευσιν νὰ συνδαυλίζωσιν. Ἀμφοτέροι
ἔχουν τὴν φαντασίαν εἰς διηγετικὴν ἔντασιν. Ὁμιλοῦσι καὶ οἱ
δύο χρωματισμένῃ. Πομπωδέστερα ὁ εἰς· καὶ διαβολικώτε-
ρα ὁ ἄλλος.

* *

Ὡς ἐθνικαὶ ποιήσεις τὰ Βέλη τοῦ Σινοδινοῦ ἐὰν παρα-
βλέψῃ τις εἰς τὸ ἄξεστον καὶ τὸ ἀνώνυμον τῆς γλώσσης, εἰς τὸ
ποιητικὸν θερμόμετρον δὲν δύναται κἀνεῖς ἢ νὰ τὰς πρωτο-
θαμίσῃ. Ὡς δυνάμεις, ὡς μεταφορά, ὡς εἰκῶν, ὡς βαθύ αἰ-
σθημα, ὡς ἔμπνευσις, ὡς μαντεία, οἱ στίχοι τοῦ Σινοδινοῦ
εἶνε φθόγγοι ἀθιγγανίδος χειρομαντίδος καὶ φαίνεται, ὅτι
εἰς στιγμὴν τινα ἀπογνώσεως ἡ Πατρίς ἔτεινε τὴν ἀπεξη-
ραμμένην χεῖρά της εἰς τὸν Ἀθίγγανον Σινοδινόν. Καὶ οἱ
ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου στίχοι φωτογραφοῦσιν ἓνα παράφρονα
μάγον, λιθοβολούμενον καὶ καταδικώμενον, μίαν ἀρσενι-
κὴν Κασσάνδραν, ἥτις τρέχουσα, φεύγουσα, αἰμάσσουσα καὶ
φθάνουσα εἰς ὑψηλὴν τινα σκοπιάν, ἐκεῖ γυμνὴ, πληγωμένη
τὸ στήθος καὶ δεικνύουσα αὐτὸ πρὸς τοὺς λιθοβολοῦν-
τας λέγει :

Σκιρτήσατε εἰς τῆς τρυφῆς τὴν γόησσαν ἀγκάλην
καὶ τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν σὰς ἀπαγγέλλω πάλιν.
Τὸ ψεῦδος τὸ ἡδύτατον ἂν ὅμως προτιμᾶτε,
ἰδοὺ τὸ στήθος μου, ἐδῶ ! τοὺς λίθους σας πετᾶτε !

* *

Τί τιμωρία φρικτὴ, διὰ τὸ ταλαίπωρον Ἔθνος, τὰς τα-
λαιπόρους ἰδίως Ἀθήνας. Αἱ ἁμαρτίαι της ἦσαν τόσον βα-
ρεῖαι καὶ τὰ ἐγκλήματα τόσον θρασέα, καὶ ἡ διαφθορά τό-
σον πυκνὴ, ὥστε ὁ ὀλογέλανος οὐρανὸς μας ἀγανακτήσας,
νὰ ἦνε αὐτὸς στέγασμα τῆς ἰλῆος, ἀπέστειλεν εἰς τὰ νέα
Σώδωρα τιμωρὸν μάστιγα, τίνα ; τὸν Σινοδινόν !! Περὶ τοῦ
ὁποίου καὶ ὁ ἴδιος εἶνε πεπεισμένος, ὅτι δὲν εἶνε ἡ λευκὴ
περιστερὰ τῆς Γομόρρας αὐτῆς, ἥτις φέρει ὄνομα ἀθηναϊκῆς
κοινωνίας. Καὶ ἡ παρομοίωσις δὲν εἶνε ἰδανικὴ· εἶνε πραγ-
ματικὴ. Ὡς «ὁ Κύριος ἔδρεξεν ἐπὶ τὰ Σώδωρα καὶ τὰ Γό-
μορρα θεῖον καὶ πῦρ», οὕτω ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ Σινοδινοῦ
ἀναβλύζει φλόξ δεινὴ, ὥσει ἀτμὶς καμίνου.

Ἡ ποίησις του εἶνε ἀνατομικὴ. Ἡ δὲ κοινωνία καὶ ἡ πο-
λιτεία ἐνώπιόν του κεῖνται ὡς δύο πτώματα. Καὶ τὰ ἀνατέ-
μνει καὶ τὰ σφαγιάζει καὶ τὰ ἐπιδεικνύει καὶ ἀποκαλύπτει
τὰς ὀργανικὰς παθήσεις των καὶ εἶνε τόσον χαιρέκακος ἐν τῇ
ζωοτομίᾳ αὐτῇ, ὡς νὰ ἦνε προσωπικὸς ἐχθρὸς του ἡ κοι-
νωνία τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Καὶ βεβαίως
εἶνε ὀλίγον προσωπικοὶ ἐχθροὶ του, ἂν ἐνθυμηθῇτε ὅτι ἐν
τῇ ἀρχῇ τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἐγράψαμεν. Ἀλλ' εἶνε καὶ
ἀντικειμενικὸς καὶ ὑπὸ τὴν ἀνατομικὴν του σμίλῃν ἡμεῖς
τοῦλάχιστον, τὸ ἐκατομμυριοστὸν τῆς ἐθνικῆς σαπείας καὶ
τῆς ἀθηναϊκῆς πανώλους, ἡμεῖς σφαδάζομεν, ὡς βάτραχοι,
οὗς γαλθάνιζον. Αὐτὸς δὲ ὑφῷται εἰς προφήτην φωνοῦντα :
«Οὐαὶ ἔθνος ἁμαρτωλὸν, λαὸς πλήρης ἁμαρτιῶν, σπέρμα
πονηρὸν, υἱοὶ ἄνομοι, ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωρ-
γίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ».

* *

Εἰς τὸν ἀγρίον του βασιλέα Γεώργιον λέγει :
Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μας κατέρχετ' ἡ Αὐστρία !
Τ' ἀπόμαχόν μας Λάθαρρον ζητοῦσι τὰ Μουσεία.
Ὡς ἄχρηστον ἐρείπιον ἡ Λαύρα μας πωλεῖται,
Κ' εἰς τὰς ἐξάρσεις τοῦ Μαυρὰ σκιρτοῦν οἱ Ἀβδηρίται.

Καὶ ἐνθυμούμενος, ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ παλάτι, ποῦ τὸν ἐ-
ζώννυσεν ἄλλοτε τὸν Ὀθωνα· ἡ φουστανέλλα τοῦ 21, κρύ-
πτουσα εἰς πᾶσάν της πτυχὴν καὶ μίαν ἐθνικὴν δόξαν, πε-
ρικυκλοῦσι τῶρα τὸν Γεώργιον τὰ φράκα τοῦ Χαβιαροχάνου
οἱ ὁμογενεῖς, βοᾷ : εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα φέρων τὴν
Πουσάν του.

Οἱ βασιλεῖς της ἔπαιζον μὲ τὸν λαὸν τὸν δίσκον
καὶ φίλοι δὲν ἐγίνοντο πλουσίων ἀνθρωπίσκων.
Τὸ τόξον ἐγυμνάζοντο ἀπαύστως ἐν εἰρήνῃ
καὶ δὲν ἐτίμων Σειληνοὺς ὁμογενεῖς ἐκεῖνοι.
Ὁμογενεῖς ! Καθάρματα βεβήλου ἱστορίας,
ἐπιδραμόντα καθ' ἡμῶν ἐκ παγερᾶς σκοτίας.
Καλίγλωσσοι καὶ εὐπρεπεῖς, κομψοὶ καὶ μυροδόλοι,
καταγωγῆς κ' ὑπάρξεως ἀγνώστου εἶνε ὅλοι.
Παντοῦ ἀκαταδίωκτοι ὡς βαλαντιοτόμοι. . .
Ὅπου αὐτοὶ, ἐσίγησαν τῆς ἡθικῆς οἱ νόμοι.
Χυδαῖον ἐπανυμῶν καὶ βίου σκανδαλώδους,
μᾶς ἀπεξήτησαν παντὸς γενναίου κ' ἰδεώδους.
Ρίπτουσιν ἔνοχον χρυσὸν, ὥσπερ ὅσπουν εἰς κύνας,
κ' εἰς Ταπιφράκον τὰς ἀπλὰς μετέτρεψαν Ἀθήνας.
Τῶν ἀνακτόρων ἔξωσον αὐτοὺς τοὺς «Καθὼς πρέπει»
ἐνθουσιώδης ὁ λαὸς ἂν θέλῃς νὰ σὲ βλέπῃ.

* *

Εἰς τὴν σημαίαν μας ἦτις εἰσήλασεν—ἡ μάλλον εἰσέδυσεν
—εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἀρτας, δειλὴ καὶ τεταπεινωμένη,
χωρὶς νὰ τὴν χαιρετίσῃ οὐδ' ἓνα κἂν λιανοτούφεκο, ἂν ὁ
Σουρῆς ἐχάραξεν ἐπὶ τῶν χαλκομετώπων συγχρόνων του
σατυρικὸν ἀριστούργημα :

κι' ἂν κατοχὴ τῆς Ἀρτας μας δὲν θέλανε νὰ γίνῃ,
καὶ τοῦτο θὰ τὸ κάναμε ἀπὸ ἀβροφροσύνης

ἀλλὰ καὶ ὁ Σινοδινὸς ἐγράφε στοργὰς ὑψηλᾶς :

Παπᾶ-Θύμιο, γιατί μπαίνει
Ἡ σημαία μας γυρμένη
Σ τὸ δικό σου τὸ ἱερό ;
Καὶ γιατί ἡ Θεσσαλία
Δίχως κωδωνοκρουσία
Χαιρετάει τὸν Σταυρό ;

Ἵστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια
Πῶς μὲ τόση καταφρόνιᾳ
Μὲ τὴ χαίτη της χυτῇ,
Δίχως φλάμπουρα κι' ἀντάρα
Ἡ Ἑλλάς σου, Νικοτσάρα,
Τὰ λημέριά σου ζητεῖ;

Μὲ τ' «ὡς πότε παλληκάρια»
Καὶ μὲ τ' ἄσχυρτα λειοντάρια
Πῶς τὸ γένος δὲν σκιρτᾷ;
Ἀλλὰ μπαίνουν σὰν σπρωγμένα
Τάγματα ἄρματωμένα,
Ἀλλὰ μ' ἄρματα γυρτά;

Καὶ ὁ νέος Τυρταῖος μὲ τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν τόνον ἐξακο-
λουθεῖ, ἐμπνέεται, φωτίζεται, ἐνδυναμοῦται, κραυγάζει, ὡς
νὰ τὸν κεντᾷ σμῆνος μελισσῶν ὁμοῦ:

Λευτεριά μ' ἐλεημοσύνη
Εἶν' αἰώνια δουλοσύνη,
Μοιάζει χεῖμαρρο ξερό,
Εἶναι χρῆμα δανεισμένο,
Εἶναι πάσχα νηστεμένο,
Ἐκκλησιά χωρὶς Σταυρό.

Καβαλάρισα ταιριάζει
Μὲ μιὰ δρασκειλιά ν' ἀρπάξη
Μὲ μιὰ νίκη δάφνη μιὰ,
Καὶ ὅτ' ἡ Λάρισα νὰ ἔμνη
Ροβολῶντας ἀπ' τὰ Τέμπη
Σὲ σωροὺς ἀπὸ τζαμιά.

Ἀπὸ κείθενες νικητρά
Νὰ πετάξης ἐκδικητρά
Εἰς τὴ λίμνη τὴν πικρή,
Π' ὅλο ψυχοπαραδίνει,
Καὶ ἀξεψύχην ἢ Φροσύνη
Τὴ θεωρίά σου καρτερεῖ.

Τί ντροπή! Τί καταφρόνια!
Δὲν ἀφῆκαν δυὸ μιλλιόνια
Νὰ σημάνουν τὴ χαρά!
Καὶ νὰ ποῦν πῶς ἀνεστήθης
Εἰς τὸν τόπο τοῦ γεννήθης
Γιὰ τὸν κόσμον μιὰ φορά!

Καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς φαντασίας τοῦ ὁ ποιητῆς διαθέτων
τὰς δύο ἐπαρχίας καὶ ἐνοχοποιῶν διὰ τὸν διαμελισμὸν τῶν
συνόρων καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς σημαίας τὸν Βίσμαρκ, τοῦ
λέγει μεθ' ὑπερηφανείας: Πάρτα πίσω!—Εἶναι δικὰ σου!
καὶ εἰτα μελαγχολικῶς πιστεύων ὅτι καὶ πάλιν τὰ ἐλεύθε-
ρα χῶματα ἐξετουρκίσθησαν, ἐκχύνει τὴν δακρυροῦσαν
καὶ ὄχι φθόγγους ἀλλὰ λυγμοὺς ἐκπέμπουσιν στροφὴν τοῦ
ὁ ἀληθὲς νέος Σολωμός:

Τοῦ Μαρτίου τ' ἀγέρι φύσα
Στῶν τζαμιῶν τὰ κυπαρίσα
Ποῦ τοῦ Ρήγα μουσική
συντροφεύει τὸν ἱμάμη
γιατὶ ἀρχίζει τὸ Μπαϊράμι,
τελετὴ μας ἐθνική!

* *
*

Δὲν ἀξίζει ἀκόμη ἓνα ἄρθρον τοῦ Μὴ Χάρεσαι ὁ Συνο-
δινός;

Καλιβάν

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὴν ζωὴν ἓνα ἀχώριστον σύντρο-
φον: τὸν φόβον.

Ὁ ἀγαπῶν φοβεῖται μὴ ἀπολέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀ-
γάπης του· ὁ ἐγωῖστὴς τὰς ἡδονὰς του, ὁ πλούσιος, τὰ
πλούτη του· καὶ ὁ εὖρωστος ἄνθρωπος φοβεῖται τὸν θάνατον.
Μόνοι οἱ φιλόσοφοι ἀντλοῦσιν ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν τὴν
δύναμιν τοῦ νὰ προβλέπωσι τὰ πάντα καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ
πάντα.

Τὰ παράθυρα τοῦ ἐγκεφάλου, καθὼς ὅλα τὰ παράθυρα,
τόσφ δυσκολώτερον ἀνοίγουσιν ὅσφ περισσότερον καιρὸν
μένουσι κεκλεισμένα.

Μία νέα γυνὴ ποτὲ δὲν εἶνε ἀδιάφορος εἰς τὸν ἄνδρα.
Ἐλξίς ἢ εὐνοία, μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Διὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ τις εἰς τὴν αἵθουσαν, ἀνάγκη κοινὴ ὁ
λογικώτερος λόγος τοῦ νὰ ἦνε ἡρτυμένος μὲ ὀλίγου πνεῦμα.

Τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων εἶε ὠραιότερον μακρόθεν
ἢ ἐκ τοῦ πλησίον. Διὰ τοῦτο ἴσως μᾶς συμβαίνει πολλάκις
ν' ἀγαπῶμαι μεμακρυσμένα ὄντα διὰ τὰ ὅποια, πρὸ τῆς ἀ-
ναχωρήσεως των, ἡσθάνομεθα ὀλίγην συμπάθειαν, ἐνῶ ἄλ-
λων φαινόμεθα ἐξαχρειότεροι, πρὸς ἄλλον τὸν ὅποιον ἐνομί-
ζαμεν ὅτι ἀγαπῶμεν περισσότερον καὶ τὸν ὅποιον εἰχομεν
τὴν ἀτυχίαν νὰ ἦναι παρόντα.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ὀνόματος μετρεῖται ὑπὸ τοῦ μεγα-
λείου τῶν ἰδεῶν, αἱ ὅποιαι τὸ κατέχουσιν.

Μαρτενγκῶ.

ΣΑΡΤΡΟΗΔΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μετὰ τὴν
ἐμπορικῶν Γαβαλά καὶ Κοκορο-
πόλεως.

Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης.—Ἐ-
πισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ
ἄλλα τῆς στιγμῆς.—Σφραγίδες καὶ
ἐπικεφαλίδες, χρομολιθογραφημένα καὶ
μή.—Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν
Καταστάχων τοῦ Διεθνούς φήμης Κα-
ταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ
Ἀνυδέρου.—Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ πε-
ριφημοῦ **σιγαροχάρτου ZOB.**
Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.